(Pokračování ze str. 1)

Následovala volná zábava s diskotékou. Rytmické zvuky nás nenechaly chladnými a v okamžiku jsme vpluli na taneční parket. Divák, který by přišel v tuto chvíli, by si jistě myslel, že jde o zahraniční vystoupení taneční skupiny z České republiky. Dobrá zábava netrvá věčně a příjemně unavení jsme se odebrali do hotelu. Cestou k nebi (výtahem do jedenáctého patra) jsme domlouvali program na další den a jeden by si myslel, že se půjde spát. Když

Jitka Císařová a Lada Kotláriková.

ale je terasa našeho pokoje tak lákavá a výhled na noční Benidorm tak úchvatný... Nelze skončit den jinak než se skleničkou Sangrie v ruce. Den to byl velice krásný a zřejmě pro nás jeden z nejhezčích v Benidormu vůbec.

Následující den začínáme snídaní a "sběrem zpráv a drbů" ze včerejška. Jednou z ohromných zpráv je ta o vítězství Pavla Drtila ve "sponzorském" turnaji s dotací 5.000 Euro pro vítěze. A to ho nechtěl vůbec hrát, protože dle slov samotného Pavla "sese turrrnaj hohodně zdrrržel". Tenhle turnaj ale byl jednou z věcí, která pořadatelům sbírala plusové body. Jeho původním záměrem bylo přilákat do Benidormu co nejvíce hráčů už od prvního hracího dne a za to je odměnit. Myšlenka velmi dobrá, ale achillovou patou se staly tzv. ideální letecké spoje. Ty bohužel dopravily většinu hráčů do dějiště mistrovství až v úterý, tedy tři dny po turnaji. Ale zpět do našeho jedenáctého patra. Porada "v jedenáctém" nejvíce vyhovovala Standovi a Břeťovi. Ne však mě. Fóbie z výšek a hromada odvahy mne posunula za práh terasových dveří. Sláva, sedím také na terase (byť jen za dveřmi). Rozdělujeme si úkoly a další naše cesta míří do haly vzdálené asi tři kilometry od hotelu. Hala je velice prostorná a je to další velké pořadatelské plus stejně jako citlivě rozdělené mistrovství IDF a EDU. První tři dny se hraje na "Bulšutrech" a další dny na terčích normálních. Výsledky vás moc zatěžovat nebudu, protože je už dávno znáte a pokud ne, můžete si je lehce najít na webových stránkách. V hale je velmi málo hráčů a v tak velké hale to budilo dojem, že se nic nehraje. Jakoby každý z hráčů v hale jen tak trénoval. Je pravdou, že pořadatelé připravili oproti minulým mistrovstvím velmi málo turnajů a jak se později zjistí, naši hráči se řady z nich nemohou zúčastnit. Důvod bude prozaický: pravidla. Drtivá většina turnajů se hraje samostatně a nepřipouští se možnost souběžného hraní. A tak se nám stávalo, že turnaj byl uměle přerušen a protože naši hráči a hráčky byli stále ještě v turnaji (tzv. rozehraném stavu), nemohli podle pravidel začít hrát jiný turnaj. A tak jsme měli času víc, než bývalo na takovémto mistrovství zvykem. Volné chvíle jsme trávili u moře nebo brouzdáním po nákupech či za kulturou. Blížil se první den "D".

Turnaj národních družstev na bulšutrech, ale podle nových pravidel. Seznámení s nimi probíhá jako obvykle až těsně před turnajem (v lepším případě den, dva před). Mistrovství IDF se hraje nově systémem smíšených družstev. Čtyři muži a jedna žena. Náhradníci povoleni do výše osmi hráčů. Bojujeme statečně a odměnou nám je stříbrná medaile mistrů světa IDF. Podvakráte se stal naším přemožitelem tým z Belgie. Nálada v reprezentačním družstvu žen i mužů je dobrá a všichni se těšíme na "naši soutěž" mistrovství družstev EDU.

To začíná opět brzy ráno a herně se nám daří. Muži i ženy postupují oboustranným pavoukem. Ženy končí po infarktovém zápase na pátém místě a mají, i když nerady, den volna navíc. Osudné se nám staly Švýcarky v čele s nejlepší a zároveň nejstarší a nejpohodovější dlouholetou hráčkou Uršulou. Cestou zpět z haly na hotel vykonáme dobrý skutek a pomůžeme roztlačit auto. Odměna v podobě růžových klobouků nás nemine a je jich tolik, že vybavíme celý ženský tým. Muži jsou na tom lépe. Nemají sice žádné klobouky, ale zato jsou ve finále pravé strany a zítra se budou rvát o zlato.

Ranní idylka před veledůležitým zápasem družstev mužů byla narušena nezodpovědným chováním Dana Záruby. Druhý pozdní příchod za dva dny je nutné řešit. Že to nebude řešení konečné nečekal v tu chvíli nikdo. Muži první zápas i přes výbornou hru prohrávají. Přesto je čeká boj minimálně o bronz. Finále levé strany se nám vydařilo a jsme opět ve finále. Kouč družstva Standa Jarý a jeho tým stojí před poslední překážkou, kterou je (jak jinak) chorvatský tým. Jak se později ukáže, nebudou Chorvati překážkou jedinou... Do finálového zápasu zbývá třicet minut. Za Standou přichází chorvatský technik a od této chvíle začíná zlý reprezentační sen, který nás zaměstná na řadu hodin a prakticky i celý zbytek našeho pobytu.

Neomluvitelné jednání (krádež) Dana Záruby nás všechny posílá na samé šipkařské dno. Pohoda se vytratila i z reprezentačního týmu mužů. A to i přes výborný výkon, kdy nejhorším hráčem na pódiu byl chorvatský fenomén posledních let Boris Krčmar, kterého naši donutili vystřídat. Přesto finále prohráváme a patří nám stříbro. Namísto radosti je všude kolem našich hráčů vidět spíš zklamání a smutek. Místo oslav úspěchu a užívání si sluníčka píšeme omluvné dopisy. Místo relaxace hledáme řešení nenadálé situace. Hledáme ze všeho zlého to nejméně zlé...

Posledním dnem je sobota se slavnostním vyhlašováním. Pořadatelé nám opět připravili krásné překvapení v podobě asi třímetrové pánve se španělským národním jídlem - Paellou. Zeleninové rizoto s plody moře, kuřecím masem a skleničkou vína. Opravdový gurmánský zážitek. Pokud jsem se v úvodu zmínil o rychlém a vkusném slavnostním zahájení, vězte, že vyhlášení výsledků bylo ještě rychlejší. I tady se našel důvod. Finále fotbalové Ligy mistrů mezi Barcelonou a Manchesterem (3:1). Nebylo Španěla, který by se nedíval. "BeniYork" a jeho nepřeberné množství restaurací, barů a kavárniček zaplavilo množství anglických a španělských vla-

Zippo team (Šauerová, Kotláriková, Benešová, Komorová) vybojoval zlato v Euro Cupu žen.

jek. Zavčas se ukrýváme se Sangrií v našem jedenáctém patře a je nám tu dobře. Zítra odjíždíme. Mohutné oslavy nejsou slyšet z řad šipkařů, ale fanoušku vítězné Barcelony. Celý Benidorm ožil a my se ukládáme k poslednímu spánku ve Španělsku. Ráno se vydáváme na cestu dlouhou 2.600 km… Mistrovství EDU a IDF je minulostí. Odjíždím se smíšenými pocity a zřejmě nejsem sám. Letošní šampionát byl v mnoha ohledech jiný než ty předchozí. Zda lepší nebo horší, ať posoudí každý sám. Já si jen budu přát, aby na dalším mistrovství, které se koná v roce 2012 v Turecku, jsme o nás dali všem vědět zase tím starým dobrým způsobem, který pojmenoval v Zadaru 2009 Karel Sedláček:

"Všechny vás zdravíme a jsme rádi, že vás budeme moci všechny porazit…."

ZŠ

Na závěr mistrovství pořadatelé připravili pro hráče pořádnou porci místní speciality - Paelly.

SVÉ INSTRUMENTY ZVLÁDÁ SKVĚLE NA OPERAČNÍM SÁLE I U TERČE

Helena Belšánová

Koho vybrat na rozhovor, nebylo až tak jednoduché. Nakonec to není ani Martin Kapucián či Marta Heřmanová, kteří skončili třetí v jednotlivcích, ale nováček reprezentace Helena Belšánová, která zažila mistrovskou atmosféru poprvé a odnesla si mimo jiné dvě pátá místa - s národním týmem i v jednotlivkyních.

Do reprezentačního družstva jsi se dostala poprvé, ale než se budeme věnovat samotné reprezentaci, tak snad nejdříve něco základních informací na téma ty a šipky. Jak dlouho hraješ šipky, kdo tě k nim přivedl, jaký je tvůj mateřský tým...?

Šipkám se věnuji dvaapůl roku. S tímto sportem jsem se setkala náhodou, když jsem šla podpořit kamaráda na jeho ligový zápas v restauraci Za Horou, kde sídlil můj, tehdy budoucí, mateřský tým ŠK Plzeňka. Líbila se mi tamní atmosféra, kluci mě pozvali na páteční turnaj a už jsem jim tam zůstala.

Předpokládám, že 5. místo na ME je tvým největším sportovním úspěchem, minimálně na mezinárodním poli. Co považuješ za svůj největší domácí úspěch?

Vzhledem k tak krátké sportovní dráze považuji svou účast na ME za malý zázrak. A pokud jde o úspěchy na domácí scéně považuji si nejvíce svou nominaci a účast (a ne úplně ostudné 5. místo) v turnaji TOP 12.

Pojďme již k reprezentaci. Je pro tebe rozdíl hrát za tým, v našem případě za národní, a nebo sama za sebe, byť se lvíčkem na prsou?

Hrát v národním týmu byla pro mne velká čest a obrovská zkušenost. Hrát za národní tým je můj velký splněný sen. Bylo to úžasné, takový týmový duch a podporu jsem ještě nezažila, jediné co mě mrzí je, že jsem nepodala lepší výkon, na který jsem, myslím, měla. A co se týče jednotlivců, tak to je kapitolka sama pro sebe. Ale ani tady jsem neměla pocit, že se biju sama za sebe, protože čím jsem byla dál, tím více lidiček se bilo se mnou a za to jim patří veliký dík.

Je tedy asi zbytečné ptát se, jestli si chceš tuhle zkušenost zopakovat?

V mém případě asi trošku ano:-). Jenže chtít a dokázat to, tak to je velký rozdíl. Uvidíme příští rok.

Dobře tedy. A co proto, abys byla úspěšná i v následující sezóně, děláš? Myslím tedy jak často trénuješ, případně zda máš nějakou speciální metodiku tréninku?

Nóó jak kdy. Trošku mě překvapivě omezuje moje prace, ale když můžu, tak chodim pondělky a pátky na turnaje, středu a neděli máme ligu (ani teď o prázdninách není oddych), no a úterky máme trénink v naší domácí hospůdce a popřípadě pak ještě turnaj. Zbývá čtvrtek a sobota. Tyhle tréninkové dny miluju ze všeho nejvíc.

Proč?

Protože to spím :-)

Pojďme zpět k Evropě. Které utkání ti utkvělo v hlavě? Ať jako šťastné nebo naopak jako smutné?

S turnaji jednotlivců jsem jakž takž spokojena, čo chýbalo? Na zápas s Anastazií Dobromyslovou asi jen tak nezapomenu. A co se týče méně šťastných vzpomínek... prohru v prodloužení s Rakouskem o třetí místo trumfla společná cesta s Polskou reprezentaci do Benidormu :-). Ale na mysl mi jdou spíš ty šťastné chvíle. V Eurocupech se našemu Baník týmu taky moc dařilo, skončily jsme jako vicemistryně Evropy, což je taky super úspěch. Takže šťastné momenty ty smutné na celé čáře převálcovaly.

Vraťme se na úvod a do současnosti. Prozraď něco o sobě. Jaký šipky používáš? Jsi zadaná, či volná (to aby šipkaři věděli, zda mají šanci), komu fandíš ve fotbale, jaké domácí práce máš ráda, co je tvé povolání, kde jsi doma...

Šipky si skládám sama, takže značku nevím. Těla mají 16gramů a nastavuji to ultrakrátkýma šaftama. Pracuji jako instrumentářka na operačním sále a když už bych měla někomu fandit, tak asi Bohemce nebo Slavii, ale skalní nejsem ani náhodou. Teď mě napadá, on má někdo rád domácí práce? A do vztahů se nehrnu. Čekám až dostanu rozum. Jen nevím, jestli to není čekání na Godota :-).
No a doma jsem tam, kde mají točenou Kofolu a brusinkové Frisco a to je momentálně v Praze.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí nejen v šipkách, ale především v osobním životě.